

**[A. M. Hansen.]**

talte om den store Arbejdsløshed og sagde, at det gælder om at trænge Arbejdsløsheden tilbage. Ja, det gør det, men det ærede Medlem sagde ikke et Ord og har overhovedet aldrig fra denne Talerstol sagt et Ord om, hvorledes han mente det skulde gaa til. Det ærede Medlem er imidlertid klar over, at vi maa trænge Arbejdsløsheden tilbage, og det er jeg enig med ham i.

Jeg peger i denne Forbindelse paa, at vi en ganske anden Grad end hidtil maa fremme Udstykningen. Der er ikke noget, der som Udstykning vil bidrage til at skaffe Arbejde. Det er ganske vist glædeligt at se, hvorledes Byggeriet tager til inde i Storbysterne, men det vil have overordentlig stor Betydning at faa Byggeriet til ogsaa at florere ude paa Landet, og det sker jo bedst og i sundest mulig Grad ved at fremme Udstykningen. Her mener jeg, at man ikke skal vige tilbage for at tage et dristigt Skridt. Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtalte sig ogsaa velvilligt om Udstykning, men var dog meget betænkelig ved den netop nu, fordi han mente, at en Udstykning vilde skabe større Vanskeligheder i Landbruget, idet vi saa ikke kunde komme af med alle vore Eksportvarer. Det ærede Medlem talte om, at Eksporten stagnerer, og stagnerer Eksporten, siger det ærede Medlem, ser det mørkt ud for det lille Landbrug. Men det ærede Medlem maa da være klar over, at Eksporten stagnerer ikke; fra Aar til Aar er Eksporten udvidet. Vi er snart naaet op — i alt Fald er vi det, hvad Pengebeløbet angaar — til at faa det samme hjem for vor Eksport, som vi fik under Højkonjunkturerne i 1929.

Og saa vil jeg endelig sige: Hvad betyder dette, at ved at udstykke Jorden øger vi Eksporten? Ja, det vil jeg indrømme, at hvis vi skal have lige saa smaa Brug, som vi hidtil har haft, saaledes at selve Landbrugets Størrelse ikke er tilstrækkeligt til at danne Basis for en Families Ophold, saa skal man have en kunstig Produktion af Eksportvarer, saadan som vi havde det, før vi kom ind i Afspærringspolitikens Tider, deri kan det ærede Medlem Hr. Brorsen have Ret. Men vi vil jo netop have, at de Brug, der oprettes i vor Tid, kan være større, de skal være saa store, at de kan danne Basis for selvstændige Familiers Underhold; og saa betyder det dog ikke, at vi af den Grund faar øget Produktion, i hvert Fald ikke i den Udstrækning, for det er jo ikke Jord, uopdyrket Jord, vi tager ind, det er Jord, som tidligere har

været med i Produktionen, den bliver bare udstykket paa flere Hænder.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, at det var Venstre, der havde stillet Krav om, at Brugene skulde være større, men det tror jeg nu ikke det ærede Medlem skal tillægge sig og sit Parti Æren for. Det er indset fra alle Sider, i hvert Fald har vort Parti ofte drøftet dette. Naar vi taler om Udstykning, har Venstre som Regel meget Lyst til den, men saa kommer de altid med nogle Bemærkninger om, at paa nærværende Tidspunkt kan det ikke lade sig gøre. Dengang Venstre var ledende i Udstykningsbevægelsen, da denne begyndte i 90'erne, da udstykkede man Brugene — det maa det ærede Medlem Hr. Brorsen heller ikke glemme — med fra 4 til 6 Tdr. Land. Disse Brug var alt for smaa, Tiden har vist os, at vi maa gøre dem større, og jeg er glad ved, at det ærede Medlem Hr. Brorsen indser det, men jeg kan ikke gaa saa vidt, at jeg kan tillægge Partiet Venstre Æren for, at dette Krav blev rejst.

Medens jeg taler om Beskæftigelses-spørgsmaalet, vil jeg gerne udtale Haabet om, at det vil lykkes Arbejdsgivere og Arbejdere at finde frem til nye Former for Afgørelse af Tvistigheder, der maatte opstaa imellem de to Parter. Enhver kan indse, at de hidtil anvendte Metoder med Lockout og Strejke ikke længere er tidssvarende. Gang paa Gang i de senere Aar har Rigsdagen maattet gribe ind og dømme Parterne imellem. Vi for vort Vedkommende har altid været Tilhængere af, at saadanne Konflikter, der maatte opstaa mellem de to Parter, bør ordnes ved en Voldgiftsdomstol, der dømmer Parterne imellem, og der er for mig heller ingen Tvivl om, at Tanken om at gaa denne Vej modnes hos stedse flere og flere.

For at undgaa enhver Misforstaaelse vil jeg dog gerne sige, at vi ved Voldgift ikke tænker paa en saadan Voldgift som den, det konservative Parti og Venstre forleden Dag stillede Forslag om, og som skulde bestaa af 3 Dommere, der skulde bestemme, hvad der var den rigtige Løn for en Mejerist, en Undermejerist o. s. v. Det tror jeg Rigsdagen bedre kan bedømme end de 3 Dommere. En Voldgift, der er konstrueret som denne, vilde blive absolut upraktisk og vilde ikke kunne yde nogen Garanti for større Sikkerhed. Naar vi tog det Forslag, som Forligsmanden havde stillet, var det derfor ud fra den Betragtning, at da vi ikke havde faaet Voldgift, tager vi den Dom,